

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **DERTER s. r. o.**, se sídlem č. p. 28, Citice, zastoupená Mgr. Josefem Bedečem, advokátem se sídlem Chebská 80/52, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2023, č. j. 6 A 4/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočka Karlovy Vary (dále též „*inspekce*“), ze dne 5. 5. 2021, č. j. ČIŽP/44/2021/3111, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání pěti přestupků dle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále též „*zákon o odpadech*“) a zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále též „*nový zákon o odpadech*“). Podle inspekce se žalobkyně mimo jiné v letech 2018 a 2019 účastnila jako příjemce odpadů opakovaně nedovolených přeshraničních přeprav specifikovaného odpadu do zařízení v množství řádově několik tisíc tun zařizovaných třetí stranou, neboť v doprovodném dokumentu byl uváděn nesprávný kód způsobu využití odpadu v zařízení. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2022, č. j. MZP/2022/530/1520, změnil rozhodnutí inspekce tak, že zpřesnil jeho výroky. Především specifikoval časové vymezení

nedovolených přeshraničních přeprav a snížil výši uložené pokuty na 300 000 Kč. Ve zbytku rozhodnutí inspekce potvrdil.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Shrnul odůvodnění žalovaného k otázkám vzneseným v žalobě a konstatoval, že netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále neshledal, že by řízení před inspekcí bylo zatíženo takovými procesními vadami, které by měly vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Obsah správního spisu rovněž nenasvědčuje tomu, že by námitky proti kontrole vyřídila osoba, která tuto kontrolu prováděla, neboť příslušné rozhodnutí je podepsáno osobou odlišnou. Dle městského soudu nemohlo vést k porušení procesních práv žalobkyně ani neprovedení místního ohledání za účelem prokázání zjednáání nápravy, neboť by nemohlo mít vliv na posouzení deliktního jednání. Navíc inspekce tuto skutečnost v rozhodnutí zohlednila. K leteckým snímkům městský soud uvedl, že se jednalo o podpůrné důkazní prostředky, které byly pořízeny v období trvání skutku. Nic tak nebránilo jejich použití jako podkladu rozhodnutí.

[4] K právnímu posouzení městský soud uvedl, že znění skutkové podstaty podle nového zákona o odpadech je obsahově shodné s původním zněním. Vada přepravních dokumentů pak spočívala v uvedení kódu R10, který neodpovídá reálnému způsobu využití v zařízení. Žalobkyně přitom předmětné dokumenty parafovala jako příjemce odpadů, čímž potvrzovala správnost příslušných údajů. Tím se na nedovolené přepravě podílela, tedy ji jako jeden ze subjektů i provedla. Vyjádřila totiž svůj souhlas s takovým využitím odpadu při přepravě, který odporuje souhlasu k provozu zařízení. Podle městského soudu není provedením přepravy ve smyslu nového zákona o odpadech pouze faktická přeprava, ale i její právní režim u všech subjektů, kteří se jí účastní. V opačném případě by stanovení těchto právních povinností postrádalo smysl a bylo by snadné je obejít. Bez jednání žalobkyně by k přepravě (a tím k právnímu režimu odpadu při jeho přepravě) nedošlo. Postup žalobkyně byl přitom v rozporu s přílohou VII nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů (dále též „nařízení o přepravě odpadů“).

[5] Městský soud dále dospěl k závěru, že při ukládání pokuty byla dostatečně hodnocena povaha a závažnost spáchaných přestupků a její výše byla odůvodněna přezkoumatelným způsobem i z hlediska srovnání s jinými případy. Důvody pro snížení uložené pokuty městský soud neshledal. Ta byla podle něj dostatečně odůvodněna, byla stanovena při dolní hranici zákonné sazby, a žalobkyně neuvedla skutečnosti, které by snížení pokuty ospravedlňovaly.

III.

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka setrvává na námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, a shledává v této části rovněž nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, který pouze obecně a paušálně vypořádal předmětnou otázku, aniž by

pokračování

posoudil, které z námitek byly ze strany žalovaného řádně vypořádány či nikoliv. Konkrétně žalovaný nereagoval na námitku, že námitky stěžovatelky proti protokolu o kontrole vyřídila osoba, která předtím provedla kontrolu a vyhotovila protokol o kontrole. Obdobně žalovaný nijak nereagoval na námitku stěžovatelky, že inspekce v řízení neprovedla zákonným způsobem ani jeden z navržených důkazů. Nepostačuje, že se žalovaný k daným námitkám vyslovil ve svém vyjádření k žalobě. Soudu nepřísluší doplňovat chybějící náležitosti rozhodnutí žalovaného. Jeho závěry jsou nadto nesprávné. Není stěžejní, která osoba podepsala dokument o vyřízení námitek, pakliže je v tomto dokumentu jako vyřizující osoba uvedena osoba odlišná. Zároveň se městský soud věnoval pouze dílčí otázce týkající se provedení dvou konkrétních důkazů. Stěžovatelka dále rozhodnutí správních orgánů vytýká, že podklady pro rozhodnutí neobsahují doklad o místopisném určení odpadu. Zároveň nemohou kopie leteckých snímků ze dne 5. 6. 2019 a 24. 6. 2019 prokazovat spáchání řešeného přestupku ze dne 13. 3. 2019, resp. 25. 3. 2019. Nebylo tedy prokázáno, že daný přestupek stěžovatelka spáchala v období od 13. 3. 2019 do 1. 10. 2020. K tomu stěžovatelka podotýká, že ve výroku rozhodnutí o přestupku musí být uveden popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a to způsobem vylučujícím jeho záměnu s jiným jednáním. Nepostačuje, aby tyto skutečnosti byly uvedeny toliko v odůvodnění rozhodnutí inspekce.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že nenaplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 121 odst. 4 písm. g) nového zákona o odpadech. Podle ní definují zákon o odpadech a nový zákon o odpadech skutkovou podstatu přestupku týkajícího se přeshraniční přepravy odlišně. Nenaplnila přitom ani jednu z nich. Při přeshraniční přepravě odpadů neprovedla nedovolenou přepravu odpadů podle evropských nařízení, a neporušila ani žádnou povinnost z nich vyplývající. Stěžovatelka nemůže nést odpovědnost za údaje v dokladech, s nimiž byly konkrétní přepravované odpady vybaveny. To je úkolem dopravce. Přepravu prováděly osoby odlišné od stěžovatelky. Jednalo se navíc o administrativní pochybení, neboť stěžovatelka využívá odpady způsobem uvedeným pod kódem R12, nikoliv pod kódem R10. Navíc není zřejmé, jakou konkrétní povinnost měla stěžovatelka porušit, což činí rozhodnutí inspekce nepřezkoumatelným. Za naplnění skutkové podstaty nelze považovat to, že parafovala nesprávně vyplněné přepravní dokumenty.

[8] Dle stěžovatelky je také nedostatečně odůvodněna uložená sankce. Inspekce nepochybně nepřihlédla ke všem relevantním hlediskům demonstrativně uvedeným v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o přestupcích“), například k povaze a závažnosti přestupku dle § 121 odst. 4 písm. g) nového zákona o odpadech. Tu považuje za marginální. Dále poukazuje na to, že je právnickou osobou. Zdůrazňuje, že odůvodnění inspekce je v této části pouze obecné. Ani žalovaný podle ní řádně a přezkoumatelně své závěry nezdůvodnil. Dále ze srovnání s jinými případy dovozuje, že jí byl uložen nepřiměřeně vysoký trest. Poukazuje na to, že je osobou oprávněnou nakládat s odpady, odpady byly prokazatelně dopravovány do zařízení určeného k jejich využívání, sběru nebo výkupu, pochybení má charakter administrativní vady a nedošlo a ani nemohlo dojít k poškození životního prostředí. Nejednalo se navíc o tajnou přeshraniční přepravu odpadů nebo o dopravu na místo, které není určeno k využívání nebo ke sběru nebo výkupu odpadů. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že v ní nejsou uváděny žádné nové skutečnosti, které by v rozsudku městského soudu nebyly vypořádány. S obsahem kasační stížnosti nesouhlasí. Napadený rozsudek je podle něj přezkoumatelný, správný a plně se ztotožňuje s jeho závěry.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Tu stěžovatelka spatřovala v tom, že městský soud reagoval na vytýkané nevypořádání některých odvolacích námitek v rozhodnutí žalovaného pouze obecně. Konkrétně městský soud podle stěžovatelky nevypořádal její námitku, v níž dovozovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro absenci reakce na námitku, dle níž námitky proti protokolu o kontrole vyřizovala osoba, která vyhotovovala protokol o kontrole, a na námitku, dle níž nebyly v souladu s § 18, 51 a 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád provedeny důkazy, které navrhovala.

[13] Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli, že reakce městského soudu na uvedené konkrétní žalobní námitky byla velmi obecná, a jistě by bylo vhodné jejich podrobnější vypořádání. Na druhou stranu však nedospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že by obecnější způsob vypořádání daných námitek ze strany městského soudu mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku či jeho dostatečnost.

[14] Námitku, že námitky proti protokolu o kontrole vyřizovala osoba, která vyhotovovala protokol o kontrole, stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí inspekce nevznesla. Tuto skutečnost stěžovatelka zmínila toliko v rámci rekapitulace důvodů své stížnosti na postup inspekce s tím, že v odvolání považovala za stěžejní dílčí stanoviska žalovaného v souvisejícím přípisu ze dne 25. 9. 2020 k namítaným (jiným) procesním pochybením inspekce. Žalovaný se tak otázkou osoby vyřizující námitky proti protokolu o kontrole ani nemohl zabývat. Nutno podotknout, že inspekce se uvedenou skutečností zabývala na str. 13 a 14 svého rozhodnutí, kde uvedla, že vyřízení námitek bylo fakticky provedeno osobou nadřízenou kontrolující, která příslušné rozhodnutí podepsala. Úřední osoba uvedená v záhlaví rozhodnutí jako osoba, která věc vyřizuje, byla v daném případě pověřena po přijetí dokumentu vygenerováním čísla jednacího a zařazením dokumentu do spisu elektronické spisové služby. Dle inspekce neexistoval relevantní důkaz o tom, že by námitky proti kontrolním zjištěním vyřídila osoba, která předtím provedla kontrolu a vyhotovila o ní protokol. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).

pokračování

[15] Námitku, že inspekce neprovedla důkazy dle § 18, 51 a 52 správního řádu, stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí inspekce vznesla. Zřetelně ji však spojovala primárně s neprovedením místního ohledání, které navrhla. Na tuto námitku reagoval žalovaný na str. 10 svého rozhodnutí, kde uvedl, že stěžovatelka zaslala inspekci dne 6. 10. 2020 prostřednictvím e-mailu fotografie z místa předchozí kontroly, ze kterých je zřejmé, že zjedнала nápravu. Provedení místního šetření tak dle žalovaného nebylo nutné, a tato skutečnost byla zohledněna při stanovení doby trvání přestupku. Inspekce ve svém rozhodnutí na str. 15 uvedla *de facto* totéž. S odkazem na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu navíc dodala, že pokud jsou listiny založeny do spisu a zároveň měl účastník řízení možnost se s nimi seznámit při nahlížení do spisu, lze provádět dokazování jednoduše i tím, že je listina vložena do spisu. Stěžovatelka však na tuto část odůvodnění inspekce v odvolání nijak nereagovala a setrvala na prostém opakování své námitky, přestože jí bylo řádně vysvětleno, proč nedošlo při dokazování ke krácení jejích práv.

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány se ve správním řízení s oběma námitkami stěžovatelky řádně vypořádaly. Poněkud obecnější vypořádání namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů ze strany městského soudu lze za dané situace akceptovat. Nutno podotknout, že městský soud s uvedenými závěry správních orgánů v dalších částech svého rozhodnutí pracoval a věcně je aproboval – ostatně, stěžovatelka s těmito závěry polemizuje. Rozsudek městského soudu tedy není nepřezkoumatelný. Touto vadou pak netrpí ani rozhodnutí správních orgánů.

[17] Ke správnosti závěrů, které správní orgány a městský soud v této souvislosti učinily, Nejvyšší správní soud v obdobné míře obecnosti, v jaké jsou tyto kasační námitky prezentovány, odkazuje na právní větu svého rozsudku ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 168/2017-35, podle níž: *„Pokud správní orgán neprovede důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se o vadu řízení. Tato vada však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí.“* Zásadní tedy je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011-74, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228, nebo ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163). Stěžovatelka přitom nespороvala, že měla možnost se s danými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim. Tato námitka je tak nedůvodná.

[18] Úvahu městského soudu, dle níž je pro věc rozhodující, jaká osoba podepsala dokument, kterým měly být vyřízeny námitky proti protokolu o kontrolu, považuje Nejvyšší správní soud za logickou, a to i s přihlédnutím k výše uvedenému vysvětlení ze strany inspekce. Jistě není ideální, aby osoba provádějící kontrolu a podepsaná pod protokolem o kontrole byla v dokumentu „Vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění“ ze dne 10. 2. 2020, č. j. ČIŽP/44/2020/1037 uvedena jako osoba vyřizující. To ostatně vytkl správním orgánům i městský soud. Avšak pokud z ničeho nevyplyvá něco jiného (a v projednávaném řízení tomu tak není, stěžovatelka žádné takové skutečnosti rovněž neuvádí), domnívá se Nejvyšší správní soud, že je rozhodné, která osoba se vlastnoručně

podepsala na předmětný dokument, čímž vyjádřila osobní odpovědnost za obsah tohoto dokumentu. V projednávané věci to byla vedoucí oddělení odpadového hospodářství – tedy osoba odlišná od osoby uvedené jako vyřizující.

[19] Před vypořádáním zbývajících kasačních námitek musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti rozhodnutí městského soudu ve správním soudnictví, nikoli proti rozhodnutí správního orgánu (na rozdíl od žaloby podle § 65 s. ř. s.), pročež musí kasační námítky směřovat vůči postupům či závěrům městského soudu ve stížností napadeném rozhodnutí, nikoli proti správnímu rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka přitom ve značné části kasační stížnosti brojí právě proti závěrům správních orgánů, nikoliv proti závěrům městského soudu. Na tyto námítky však již městský soud reagoval. Z pohledu Nejvyššího správního soudu jsou tak relevantní pouze ty námítky, které závěry městského soudu zpochybňují.

[20] Co se týče časového (a částečně i místního) vymezení skutku, stěžovatelka v kasační stížnosti pouze zkopírovala některé části žaloby (značná část žaloby je pak pouze opisem či citací předešlých podání před správními orgány). V tomto rozsahu kasační soud nevidí důvod podrobněji opakovat přezkoumatelné a věcně správné závěry městského soudu, s nimiž stěžovatelka nijak nepolemizuje. Pokud tedy stěžovatelka zpochybňovala letecké snímky s ohledem na místopisné a časové vymezení skutku, Nejvyšší správní soud shodně jako městský soud uvádí, že pro vymezení předmětných parametrů skutku byly stěžejními důkazy zjištění z místního šetření a listinné důkazy odlišné od leteckých snímků. Ty toliko dokreslovaly skutkové závěry již plynoucí z obsahu spisu. Jinými slovy, letecké snímky nebyly jediným podkladem, na jehož základě by byla stanovena doba trvání skutku či místopisné určení jeho spáchání.

[21] Na tomto místě musí Nejvyšší správní soud reagovat rovněž na argumentaci stěžovatelky, dle níž výrok rozhodnutí správních orgánů musí obsahovat časové vymezení skutku tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným skutkem. Tuto náležitost však výrok rozhodnutí správních orgánů obsahuje. Konkrétně v rozhodnutí inspekce je uvedeno: „**od 13. 3. 2019 do 1. 10. 2020 nakládat s odpadem zařazeným podle vyhlášky č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů, ve znění platném do 31. 12. 2020, pod katalogové číslo 19 12 04 Plasty a kaučuk v množství řádově několik set tun na pozemku p.č. 361/1 v k.ú. Citice, který nebyl k nakládání s odpady povolen provozním řádem zařízení schváleným Krajským úřadem Karlovarského kraje dne 2. 10. 2015 č.j. 2836/ZZ/15-2**“ (zdůrazněno soudem). Stěžovatelka měla zřejmě na mysli provázanost časového vymezení uvedeného ve výroku s obsahem spisu. Jak však vyplývá z výše uvedeného, správní spis obsahoval podklady, z nichž časové vymezení skutku vyplývalo. Stěžovatelka tuto skutečnost řádně nezpochybnila. K její námitce, že letecké snímky byly pořízeny dne 5. 6. 2019, respektive ze dne 24. 6. 2019, a nemohly tak dokládat spáchání skutku z předchozího data, tj. ode dne 13. 3. 2019, lze zopakovat, že letecké snímky nebyly jediným podkladem, podle něhož bylo časové vymezení skutku stanoveno. Dne 13. 3. 2019 proběhlo u stěžovatelky místní šetření, a již při něm byly zjištěny nedostatky vytýkané stěžovatelce.

[22] Stěžovatelka dále zpochybňuje závěr o spáchání přestupku spočívajícího v nedovolených přeshraničních přepravách odpadu. Nejvyšší správní soud i zde musí

pokračování

předeslat, že ani v této části kasační stížnosti řádně nereaguje na závěry městského soudu, a opět převážně setrvale reprodukuje své námitky vznesené již ve správním řízení a v žalobě, aniž by reflektovala vypořádání provedené městským soudem.

[23] Stěžovatelka předně namítá, že vůbec nenaplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 121 odst. 4 písm. g) nového zákona o odpadech, a nesouhlasí se správními orgány a městským soudem, že nové a staré vymezení skutkové podstaty je obsahově shodné.

[24] Dle uvedeného ustanovení platí: *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že při přeshraniční přepravě odpadů provede nedovolenou přepravu odpadů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 nebo jinak poruší některou z povinností stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 nebo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/852.*

[25] Dle § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech platí: *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší při přeshraniční přepravě odpadů povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství o přepravě odpadů nebo neplní podmínky stanovené v rozhodnutí ministerstva vydaném podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství o přepravě odpadů nebo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/852 nebo podle části deváté.*

[26] Stěžovatelka dodává, že jednak při přeshraniční přepravě odpadů žádnou nedovolenou přepravu odpadů podle nařízení o přepravě odpadů neprovedla, a neporušila ani žádnou z povinností stanovených tímto nařízením nebo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/852, respektive že rozhodnutí inspekce žádnou takovou povinnost nespecifikuje.

[27] Skutek, za který byla stěžovatelka potrestána, byl vymezen následovně: „*Obviněný se zúčastnil jako příjemce odpadů opakovaně nedovolených přeshraničních přeprav odpadu kat. č. 19 12 04 Plasty a kaučuk do zařízení v množství řádově několik tisíc tun zařizovaných společnostmi (...). Tyto přepravy se uskutečnily způsobem, který nebyl výslovně uveden v dokumentu podle přílohy VII nařízení evropského parlamentu a rady (ES) č. 1013/2006, o přepravě odpadů (dále jen „nařízení“). Konkrétně byl v oddíle 8. přílohy VII nařízení týkajících se těchto přeshraničních přeprav uváděn jako způsob využití odpadů kód R10 dle přílohy č. 3 zákona o odpadech (aplikace do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii). Zařízení obviněného má povoleno využívat odpady pouze způsobem uvedeným pod kódem R12 (úprava odpadů před využitím některých ze způsobů uvedených pod označením R1 až R11).“*

[28] Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem, že z hlediska subsumpce popsaného skutku pod skutkovou podstatu není mezi novým a původním zněním zákona obsahový rozdíl. Je zřejmé, že nový zákon o odpadech považuje situaci uvedenou v první části věty (*provede nedovolenou přepravu odpadů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006*) za podmnožinu vztahů uvedených v její druhé části (*nebo jinak poruší některou z povinností stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006*), neboť na obě situace nahlíží jako na porušení povinností stanovených nařízením o přepravě odpadů. Původní znění zákona o odpadech pak hovořilo shodně o *porušení povinnosti stanovené přímo použitelným předpisem Evropských společenství*

o přepravě odpadů, tj. právě nařízením o přepravě odpadů, které nový zákon o odpadech jmenuje výslovně. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud vážily, která právní úprava uvedená (shodně) skutkové podstaty je pro stěžovatelku příznivější. Stěžovatelka pak ani netvrdí konkrétní důvody, proč obsah dané skutkové podstaty nenaplnila, mimo obecného konstatování, že tak neučinila.

[29] Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmá argumentace stěžovatelky, dle níž správní orgány neuvedly, jakou povinnost měla porušit. V citované části výroku je tato povinnost jednoznačně vymezena. Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že příloha VII nařízení o přepravě odpadů obsahuje formulář, v němž jsou specifikovány informace doprovázející přepravu odpadů, přičemž v oddíle 8. se vyplňuje způsob využití nebo odstranění odpadů, a to uvedením příslušného kódu. Ve formuláři doprovázejícím odpady do zařízení stěžovatelky byl dle zjištění správních orgánů uveden jako tento způsob využití kód R10 dle přílohy č. 3 zákona o odpadech, dle něž se má jednat o *aplikaci do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii*. Zároveň však platilo, že zařízení stěžovatelky má povoleno využívat odpady pouze pod kódem R12 přílohy č. 3 zákona o odpadech, spočívajícím v *úpravě odpadů před využitím některým ze způsobů uvedených pod označením R 1 až R 11*. Je tak zjevné, jaké pochybení je stěžovatelce vytýkáno – odpady, které přijímala, byly doprovázeny dokladem, v němž byl uveden nesprávný kód způsobu využití odpadů.

[30] Stěžovatelka v tomto kontextu dále namítá, že ona uvedenou povinnost porušit nemohla. Pochybení totiž spočívá ve vadě přepravních dokumentů, které stěžovatelka nepřipravovala a za jejichž obsah neodpovídá. Přepravu nadto neprováděla ona, ale jiné osoby. Podle stěžovatelky není možné za naplnění skutkové podstaty dle nového zákona o odpadech považovat to, že parafovala nesprávně vyplněné přepravní dokumenty.

[31] Již inspekce však ve svém rozhodnutí trefně poukázala na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 6. 2016 ve věci C-69/15, dle jehož výroku: „*Článek 2 bod 35 písm. g) podbod iii) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů, ve znění nařízení Komise (EU) č. 255/2013 ze dne 20. března 2013, musí být vykládán v tom smyslu, že přeprava odpadů, jako jsou odpady uvedené v příloze III uvedeného nařízení, které jsou určeny k využití, musí být ve smyslu tohoto ustanovení považována za nedovolenou, pokud dokument uvedený v příloze VII téhož nařízení týkající se této přepravy obsahuje nesprávné nebo nesoudržné informace, jako jsou informace uvedené v průvodních dokladech dotčených v původním řízení, pokud jde o dovozce/příjemce, zařízení k využití odpadů, jakož i dotčené země/státy, bez ohledu na správné uvedení těchto informací v jiných dokumentech, které byly předloženy příslušným orgánům, záměr uvést tyto orgány v omyl a uplatnění postupů uvedených v článku 24 téhož nařízení uvedenými orgány.*“

[32] Nejvyšší správní soud pak ověřil, že zaměstnanec stěžovatelky podepsal příslušné dopravní dokumenty, v nichž bylo uvedeno využití odpadu pod kódem R10. Tímto podpisem stěžovatelka akceptovala pravdivost tam uvedených údajů. Je těžko představitelné, aby se za této situace stěžovatelka vyvinila tvrzením, že následně samotnou dopravu nerealizovala. Bez její účasti by se daná přeprava neuskutečnila. V tomto kontextu považuje Nejvyšší správní soud za případný odkaz žalovaného v rozhodnutí o odvolání na nařízení vlády č. 352/2014 Sb., o Plánu odpadového hospodářství ČR (dále též „nařízení vlády“), podle něhož přepravovaný odpad musí být určen k operaci jiného než předběžného využití

pokračování

(tzn. kódu R12). Dle zásady uvedené v bodě 1. 5 písm. h) nařízení vlády se vždy, pokud jsou do České republiky přepravovány odpady určené k předběžnému využití, vyžaduje uvedení informací o následném jiném než předběžném využití v dokladu podle přílohy VII nařízení o přepravě odpadů nebo v příloze tohoto dokladu. Pokud pak stěžovatelka, respektive její zaměstnanec, podepsal doklad o přepravě, s tím, že využije odpad ve svém zařízení uvedeným způsobem, deklaroval odesílateli odpadů využití odpadu dle kódu R10. Z uvedeného je zjevný negativní dopad postupu stěžovatelky, ačkoliv samotnou dopravu ona sama nerealizovala. Bezpochyby se na ní však podílela, čímž došlo vzhledem k výše uvedenému pochybení k naplnění příslušné skutkové podstaty. Námitky stěžovatelky jsou tak nedůvodné.

[33] V poslední části kasační stížnosti stěžovatelka zejména namítá, že výše uložené pokuty postrádá dostatečné odůvodnění, a že nebyly zohledněny všechny aspekty, které měly mít vliv na výši pokuty. Nebylo dle ní přihlédnuto k povaze a závažnosti přestupku týkajícího se nedovolené přeshraniční přepravy odpadu nebo k povaze činnosti stěžovatelky jakožto právnické osoby. Stěžovatelka rovněž upozorňuje na případy, u nichž byly za nakládání s odpady v rozporu s právními předpisy uloženy sice vyšší pokuty (do 500 000 Kč), avšak stěžovatelka je osobou oprávněnou nakládat s odpady, odpady byly dopravovány do zařízení určeného k využívání nebo ke sběru či výkupu odpadů a pochybení měla administrativní charakter.

[34] Stěžovatelka opět do značné míry pouze opakuje žalobní body. Její argumentace v této části je nadto velmi obecná a pomíjí obsah rozhodnutí správních orgánů. K povaze a závažnosti předmětného přestupku je na straně 18 rozhodnutí inspekce jednoznačně uvedeno: *„Inspekce při stanovení výše pokuty z porušení předpisů platných při realizaci přeshraniční přepravy vzala v úvahu množství odpadů, které byly přepraveny v rozporu se zákonem. V tomto případě se jednalo o velké množství odpadů, plastové drti v řádu tisíců tun a inspekce tento přestupek vyhodnotila jako velmi závažný. Bylo přihlédnuto k délce protiprávního stavu, která v tomto případě byla od 1. 1. 2018 do 25. 3. 2019. Jako polehčující fakt inspekce vyhodnotila skutečnost, že se v případě nedovolených přeprav jednalo o odpady kategorie ostatní. Předmětem ochrany dle zákona o odpadech je veřejný zájem na zajištění pořádku a dodržování pravidel při nakládání s odpady. Tím, že se obviněný účastnil nedovolených přeshraničních přeprav, nepochybně tento veřejný zájem porušil. Jeho jednání je společensky nebezpečné. Vyšší společenská nebezpečnost tohoto jednání je mimo jiné vyjádřena i tím, že zákonodárce porušení této povinnosti zařadil do skupiny přestupků s nejvyšší sazbou pokuty.“* Uvedená námitka je tak nedůvodná. Nedůvodná je rovněž námitka, dle níž nebyla brána v potaz povaha činnosti stěžovatelky. Uvedenou okolností se inspekce zabývala na str. 17 a 19 až 20 odůvodnění svého rozhodnutí, kde mimo jiné zdůraznila povahu stěžovatelky jako subjektu, jehož předmětem podnikání je nakládání s odpady, a brala rovněž v potaz majetkové a osobní poměry stěžovatelky. Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu nezjistil další okolnosti, které by měly být brány v úvahu při stanovení výše pokuty, a které by byly ze strany správních orgánů opomenuty. Správní orgány výši pokuty naopak zevrubně odůvodnily.

[35] A konečně Nejvyšší správní soud neshledává za důvodné ani námitky týkající se obdobných případů. Předně uvádí, že pouze u případů, které mají obdobné vlastnosti, je možné dovolávat se toho, aby byly rozhodovány obdobně. Stěžovatelka by tedy musela

podrobněji popsat (v kasační stížnosti tak nečiní *de facto* vůbec), proč jsou dle ní uvedené případy podobné. Poměrně absurdně pak zní její tvrzení, dle něž považuje za příliš vysokou uloženou pokutu ve výši 300 000 Kč, jelikož v žalobě u jí prezentovaných případů, u nichž došlo k nakládání s odpady v rozporu s právními předpisy, byly uloženy pokuty ve výši do 500 000 Kč. Pokud pak stěžovatelka uvádí, že je osobou oprávněnou k nakládání s odpady, a ty byly dopravovány do k tomu určeného zařízení, musí Nejvyšší správní soud oponovat, že jednak nakládala s odpady na pozemku, který k tomu nebyl určen, a zároveň se účastnila nedovolených přeshraničních přeprav s odpady, kdy na dokladech potvrdila využití odpadů k jinému účelu, než k němuž má povolení. Tyto námitky tak jsou rovněž nedůvodné. Totéž platí o námitce, dle níž měly její pochybení administrativní charakter a reálně nedošlo a ani nemohlo dojít k poškození životního prostředí. Nejvyšší správní soud uvádí, že z ničeho nevyplývá, že by se jednalo o pouhé administrativní pochybení na straně stěžovatelky. Stěžovatelka tuto svou argumentaci blíže nezdůvodňuje. I žalovaný ostatně ve svém rozhodnutí stěžovatelce přisvědčil, že nebyla sankcionována za poškození životního prostředí. Sankcionována byla za jeho ohrožení. Nejvyššímu správnímu soudu pak není zřejmé, jak stěžovatelka dospěla k závěru, že k poškození životního prostředí ani dojít nemohlo. Stěžovatelka ani v této části svou argumentaci blíže nerozvádí.

[36] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu